

Cirka 500 m. öster om Dyngsjö kyrka finns
 det en sjö, Dyngsjö sjö. Den prästas var
 "bottentvå" på sina djupaste ställen. Man har
 ej kunnat loda djupet, säges det. Utanför
 sjövärdens var det också bräddigt ut. Man
 berättar, att en av grevens hunder kastade in
 i en gratta vid Maltetsholm: han flöt upp
 örd på Dyngsjö sjö. I denna sjö finnes
 en av Dyngsjö kyrkas kyrkklockor, rövd av
 trullen. Man sade, att det ringde i sjöns
 julefton. För att kunna få upp klockan igen
 skulle man ha försatt följande medel: två
 tvillingelvar, tjurkelvar, som skulle födas ^{upp} endast
 med vit mjölk, skulle användas för att lösa
 upp dem. ^{som hölls i bömma eller i giftvatten utvändigt,} Man sa, skulle vara tyta, till klockan
 kommit upp på det torra riktigt. När de
 så försattes, och klockan bröjde ännu, var

4018

2

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Det en, som inte kunde tåga utan ord: här
har vi den. Di sjönte kloken tillbaka i djupet.
Enligt en annan version av historien, skulle
ej orsaken till att kloken sjönte tillbaka ner i
djup igen ha varit bristande trycknad. Utan mor
på stället tyckte, att det gick för mycket
söt mjölk åt (kalvorna skulle fädas upp
utslutande med söt mjölk, tills de voro ett
par år gamla). Hon blandade di upp den
söta mjölken med skummjölk. När de sedan
skulle köra upp kloken, föll den ens tjuren
på lår, och kloken slant tillbaka ner i
djupet.

Skane
d. d. d.
i Tittskök
1932

4018

Byggt.

3

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Men berättade att trollen hade en lång,
underjordisk gång från Forsaker till Fjällinge
backe, väl ungefär 3,5 mil. Trollen ville
ej, att där skulle finnas någon annan kyrka
än Papslingakyrkan vid Forsaker (den är en liten
plata utmed bräddvägen på berget). Dä byggdes
Ängsjö kyrka, och trollen ville förstöra den.
Trolltösen tog då en mycket stor sten, och
kastade den mot Ängsjö kyrka, men hon
nådde ej fram utan den blev fäst vid
Näbbelövs sand (hon är även höst versionen, att
trolltösen skulle använda ett stämpelband
som stunga, men att detta brast och stenen
föll ner på Näbbelövs sand).

Från 50-60 år sedan hände det, att ett fartyg
förläste utanför Yngsjö. Mycket stals där. En
kvinna, "Hans Nils kvinna" dog (kvarnviden hon drank-
nade eller hon hade med stölderna ett göra, men
jag ej fått klarhet i — jag förmodar dock det
första). Men på nätterna bråkade hon krama
namn — ingen såg henne, men hennes märkte de,
att hon röjde om i lidan. Vid Åhus försjö
märkte också försjömannen henne. Han höjde en
röd, som bad honom föra henne över, och den
tog inte, förrän han kört henne över med försjö.
Han såg henne inte, men han höjde, vid när han
steg på och av. En gång gick försjömannen ej över.
Den ^{natten} kunde ingen föra på försjö, ty kosterne stegrade
sig. Hans ^{man} gifta sedan om sig, men den nya kosterne
hade knappt ett år. Sedan blev han litet besynnerlig
man gifta sig ändå för tredje gången för detta ^(och älskade) namngivna

I prästgården i Witttorvle sig man ofta en stor, svart, furoig hund med gröna ögon. Han kom från kyrkogården och gick tröns över gräskplanen. Han åt aldrig, bara gräs, förbi den ^{i gården} utan att röra den — man ^{de} gjorde inte heller honom något. En gång följde han ^{med} mor N. A. och hennes far, och då blev det gäst i hela ledagården. En gång följde han t. ex. tre gånger greve Stenörvid till dammen, när denne skulle gå och se om hästarna. "Det var något att betrakta", sade denne. Och det trodde också mor N. A. En gång fick en dräng, Anders Håkansson, följa med hunden, när han skulle tåra till toromossen. Han slog då till honom med jiskan, "men han stod aldrig för sina ben mera", d. v. s. han blev sjuk och dog. Mor N. A.'s far frågade en gång

4018

prosten Liedholm (flyttade från Wittsköle till
Esvärd omkring 1870 efter prosten Rodhe) om
hans "Åja" sade denna, "låt hunden gå;
han skall ha sin rätt."

6

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

4018

Gubben och gumman hade alltid lovat
på gränd fot med varandra. Han hade t. o. m.
rest ifrån henne, men då hade hon rest och
hämtat hem honom. Om arten av gummans
känslor för honom vittnar, vad hon berättade
om honom, när han var död: hon hörd,
hur han lemdade utanför dörren till hennes
stuga (under natten). Då steg hon upp och
satte en (stopp) ^{stopp} i dörren, "för genom
steal ska han migsteyens inte komma". Men
"ja hör, hör han dönar pro lofted, se
te ned got kom han migsteyens inte".

7

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV